

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.768 van 1 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 september 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2006.

Gezien het arrest nr. 184.750 van 25 juni 2008 van de Raad van State waarbij de beslissing nr. VB/06- 3967/ON1417 van 17 januari 2007 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vernietigd wordt.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 30 augustus 2008.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. PONCIN en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

*“Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, Chaldeeus christen zijn en afkomstig zijn van Tell Kaif (provincie Mosul). U verklaart dat uzelf geen persoonlijke problemen kende in Irak, maar uw land heeft verlaten omwille van de problemen van uw broer (R.) (O.V. 5.756.653). U en uw familieleden zouden met de dood zijn bedreigd door de familie van uw vriendins broer.
Op 21 februari 2005 zou u Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gereisd. Na een verblijf van ongeveer twee maanden in Istanbul zou u op 6 mei 2005 Turkije illegaal hebben verlaten en naar België zijn gekomen. U zou op 12 mei 2005 in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 13 mei 2005, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”*

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw broer (M. R.) (O.V. 5.756.653) werden aangehaald en dat u, naast het feit dat u refereert naar de algemene onveiligheids situatie in Irak, zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. Daar in hoofde van uw broer een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft het door u aangehaalde probleem van de onveilige situatie in uw land van herkomst, dient te worden gesteld dat dit kadert in de algemene context van conflictsituatie in Irak en aldus niet valt onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte zijn de door u neergelegde documenten, namelijk uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een ‘singlehood certificate’, een geboorte -en doopselakte, een overlijdensakte van uw oom, een vergunning van uw tante voor verkoop van alcoholische dranken, een huurcontract van de winkel van uw tante, een diploma van een hotelschool met bijhorende vertaling, een huurcontract van uw familie in Damascus en een overlijdensakte van uw vader, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen.”

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de wettelijke bepalingen op het gebruik van de taal in administratie en van artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij is van mening dat er vertaalproblemen waren die verkeerde nuancerings en interpretaties in de hand werken.

Verzoeker betoogt dat tijdens de gehoren bij de Dienst Vreemdelingen zaken (verder: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) de gebruikte taal het Frans was. De aanwezige tolk vertaalde van het Arabisch naar het Frans en de gezegden werden vervolgens overgeschreven in het Nederlands door de persoon die het verhoor afnam, zonder vertaler of tolk. Er heeft dus een dubbele vertaling plaatsgevonden en dit zonder enige garantie betreffende de linguïstische capaciteiten van de ondervrager.

Verzoeker voert aan dat de bepalingen op het gebruik van de talen in de administratie, evenals de tekst van artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, verplichten een beroep te doen op een tweede vertaler/tolk opdat de gezegden van de eerste tolk correct zouden worden overgeschreven. Artikel 51/4, §3 voorziet dat in de procedure gebruik wordt gemaakt van de taal die werd gekozen of bepaald overeenkomstig §2. Indien de taal van de procedure het Nederlands is, behoort het volgens verzoeker toe aan de administratieve overheden om hetzij een tolk te vorderen die de gezegden vertaalt naar het Nederlands, hetzij een tweede tolk te vorderen die hetgeen dat werd vertaald naar het Frans naar het Nederlands vertaalt. Geen van deze vereisten werd gerespecteerd aangezien het de

ondervrager was die de gezegden, vertaald naar het Frans, in het Nederlands heeft overgeschreven.

4.2. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier, stuk 17). De verschillende verhoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielpcedure werd aangewezen - het Nederlands - is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS, 3 september 2008, nr. 185.993).

De Raad stelt vast dat verzoeker bij DVZ verklaarde de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk (administratief dossier, stuk 14). Hij bevestigde, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, dat hij de tolk goed heeft begrepen en niets wenste toe te voegen. Verzoeker aanvaardde het gehoorverslag uitdrukkelijk en ondertekende het voor akkoord, waarmee hij tevens aangaf dat de erin vermelde inlichtingen oprecht zijn (administratief dossier, stuk 14, p.1,14). Tijdens beide gehoren bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en er werd hem verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moesten gemeld worden, hetgeen zowel verzoeker als de advocaten dewelke hem tijdens de respectievelijke gehoren bijstonden hebben nagelaten te doen (administratief dossier, stuk 4, p.1; stuk 10, p.1).

Verzoeker toont bovendien niet concreet aan dat de verklaringen die hij aflegde tijdens de verscheidene gehoren niet zouden zijn opgenomen in de taal van de procedure, noch dat bepaalde onderdelen van zijn verklaringen niet juist in de verhoorverslagen zijn opgenomen. Het middel is ongegrond.

5.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten en het principe van de goede administratie. Hij is van mening dat er een manifeste fout werd gemaakt in de beoordeling.

Verzoeker is van mening dat de beslissing van het CGVS niet correct werd gemotiveerd en dat het CGVS duidelijk een fout maakt in de beoordeling van de feiten.

Hij verwijst in het inleidend verzoekschrift naar de grieven die werden geuit tegen de beslissing die ten aanzien van zijn broer werd genomen.

Volgens verzoeker vindt het CGVS het afdoende te verwijzen naar de beslissing van zijn broer, zonder op klaar en duidelijke manier de motieven van zijn asielaanvraag te preciseren. Het CGVS zou niet voldoen aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, door zijn weigering te motiveren met verwijzing naar een andere beslissing, waarvan het zelfs geen kopie naar verzoeker stuurt. Verzoeker betoogt dat het CGVS punt per punt had moeten antwoorden op de elementen in zijn verhaal en niet een vage allusie maken op de motieven voor het verwerpen van de asielaanvraag van zijn broer. Hij benadrukt dat de overwegingen in rechte en in feite, die als grondslag dienen voor de beslissing, duidelijk ontbreken.

Verzoeker verwijst naar de *“Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le statut du réfugié”* van het UNHCR. Hij stelt dat indien zijn vrees is gebaseerd op deze van zijn broer, deze daarom in zijn hoofde niet minder ernstig is.

Hij stelt dat hij tevens de algemene chaotische toestand die in Irak heerst heeft ingeroepen. Terwijl deze situatie door het CGVS wordt erkend, daar waar de bestreden beslissing een

niet-terugleidingsclausule bevat, de gevolgen hieruit niet worden getrokken wat betreft de asielaanvraag van verzoeker aangezien hem de erkenning van het statuut van vluchteling wordt geweigerd.

Verzoeker stelt dat hij op basis van de niet-terugleidingsclausule in de bestreden beslissing een vraag tot subsidiaire bescherming heeft ingesteld bij de burgemeester van Luik, die gunstig werd onthaald zodat hij reeds wordt gedekt door het statuut van de subsidiaire bescherming. Hij doet gelden dat het CGVS en de diensten van DVZ zich aldus perfect bewust zijn van de risico's die hij loopt in geval een terugkeer naar Irak en dat hem, rekening gehouden met de gevaren die hij loopt, het statuut van vluchteling moet worden toegekend in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

5.2. Ter zitting bevestigt verzoeker uitdrukkelijk dat hij zich voor zijn verzoek tot erkenning van de status van vluchteling, baseert op de feiten die aan de grondslag liggen van de asielaanvraag van zijn broer en dat hij geen eigen, persoonlijke motieven inroept.

Bij arrest nr. 19.767 van 1 december 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aan verzoekers broer, de ongeloofwaardigheid van zijn concrete vluchtaanleiding in acht genomen, de erkenning van de status van vluchteling geweigerd. Aangezien verzoeker geen eigen asielmotieven inroept en zich uitsluitend baseert op de asielmotieven van zijn broer dient, in navolging van het arrest inzake zijn broer, besloten te worden dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6. De Raad stelt vast dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend met toepassing van artikel 77, §3 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de voormelde wet van 15 december 1980. Gelet op zijn afkomst van Centraal-Irak, die door verweerder niet wordt betwist, dient te worden aangenomen dat er, ingevolge de algemene situatie in Centraal-Irak, in hoofde van verzoeker bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 1 december 2008 door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. W. MULS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

F. HOFFER.